

Sygn. akt III Ca 1925/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SO Marcin Rak

SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko H. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt I C 189/14

oddala apelację.

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Andrzej Dyrda SSO Marcin Rak

Sygn. akt III Ca 1925/15

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej H. D. kwoty 12.031 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.789,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy kredytu gotówkowego jaką pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. w dniu 15 kwietnia 2008r. Wierzytelność względem pozwanej w kwocie 12.914,59 zł powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011r. Na wierzytelność składa się: kapitał w kwocie 9.040,44 zł, 3.351,65 zł tytułem odsetek umownych naliczanych za okres od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności 281 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych poniesionych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy i kwota 241,50 zł tytułem zasądzonych i niewyegzekwowanych przez poprzedniego wierzyciela kosztów procesu związanych z wystąpieniem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności oraz kosztów egzekucyjnych. Od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości ustawowej i na dzień wniesienia pozwu należność z tego tytułu wynosiła 1.719,13 zł, a łączna wysokość

zobowiązania pozwanej na ten dzień stwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych wynosiła 6.437,72 zł tytułem kapitału: 5.070,78 zł tytułem odsetek i 522,50 zł tytułem kosztów.

28 czerwca 2013r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości zarzucając, że został nakaz wydany bezpodstawnie. Pozwana zakwestionowała legitymację czynną powoda w sprawie oraz zarzuciła, że roszczenie powoda nie zostało poparte żadnymi dowodami ani w zakresie twierdzenia o przelewie wierzytelności ani w zakresie w jakim powód powołuje się na umowę jaką pozwana miała zawierać z (...) Bankiem. Nadto zaprzeczyła aby była stroną tej umowy.

Postanowieniem z dnia 30 września 2013r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, a także przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zabrzu jako Sądowi właściwemu.

Sąd Rejonowy w Zabrzu wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015r. oddalił powództwo.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w dniu 15 kwietnia 2008 roku pozwana H. D. zawarła z (...) Bankiem S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego na kwotę 10.000 zł. Kwota ta obejmowała kwotę wnioskowaną wynoszącą 7.100 zł, opłatę przygotowawczą wynoszącą 200 zł, prowizję 300 zł, opłatę z tytułu ubezpieczenia wynoszącą 2. 400 zł. Oprocentowanie kredytu wynosiło 19, 99 % w stosunku rocznym. Do każdej raty doliczana była opłata za obsługę kredytu w wysokości 0, 3% kwoty kredytu, maksymalnie jednak 15 zł. Całkowity koszt kredytu miał wynosić 9.692 zł. Kredyt miał być spłacony w 60 ratach, umowa zawarta została na okres od 15 maja 2008r. do dnia 15 kwietnia 2013r. W § 8 umowy strony postanowiły, że o ile kredytobiorca nie zapłaci w ustalonym terminie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności Bank może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części (umowa kredytu w aktach VIII Co 4302/10). Pozwana nie regulowała należności w sposób wynikający z umowy. (...) Bank S.A. w dniu 4 maja 2010r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 11.602,30 zł, a w dniu 21 maja 2010r. (...) Bank S.A. wystąpił do tut. Sądu z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. W treści bankowego tytułu egzekucyjnego wnioskodawca wskazał, że na kwotę tą składają się: kapitał wynoszący 9.060,74 zł, odsetki umowne w kwocie 920,10 zł naliczane za okres od dnia 15 kwietnia 2008r. do dnia 21 lipca 2009r. w wysokości 19,99% , odsetki karne w kwocie 77,51 zł, koszty korespondencji wynoszące 161 zł, opłaty administracyjne w kwocie 120 zł, oraz odsetki ustawowe za okres od dnia 22 lipca 2009r. do dnia 4 maja 2010r. w kwocie 922,95 zł. Bank wskazał, że dalsze należne odsetki po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego obliczane są od wskazanych wyżej kwot w wysokości ustawowej. W treści bankowego tytułu egzekucyjnego zawarto oświadczenie, że roszczenie względem pozwanej jest wymagalne. Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2010r. nadano bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko dłużnicze i zasądzono od pozwanej na rzecz (...) Banku S.A. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W oparciu o powoływany tytuł wykonawczy wierzyciel pierwotny wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu A. B.. Egzekucja przeciwko dłużnicze H. D. w oparciu o powoływany tytuł wykonawczy prowadzona była w sprawie Km 791/11 do dnia 30 czerwca 2012r. kiedy to Komornik Sądowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w oparciu o art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. , wobec jej bezskuteczności po wyegzekwowaniu części roszczenia w kwocie 2.602,72 zł.

W dniu 26 kwietnia 2011r. powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. umowę sprzedaży wierzytelności.

Sąd Rejonowy w tak ustalonym stanie faktycznym, wskazał, iż obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Sąd uznał, że obowiązkowi temu powód nie sprostał. Nie wykazał bowiem aby nabył wierzytelność jaka przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu wobec

pozwanej. Przedłożone przez powoda odpisy dokumentów są niekompletne stąd też nie sposób w oparciu o nie ustalić, jaka wierzytelność była przedmiotem powoływanej przez powoda umowy przelewu. Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c. polegające na: a) przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się na sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie stanowią wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności, podczas gdy wyciąg ten zabierał najważniejsze postanowienia i dane to tego aby ustalić fakt nabycia wierzytelności, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż powód nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia; b) na błędnej ocenie mocy dowodu w postaci Elektronicznej bazy danych poprzez uznanie, że powód nie przedłożył Załącznika A i B, mimo, iż w umowie cesji wierzytelności widnieje zapis punktu 4.2 wskazujący, iż Bank przekaże powodowi elektroniczną bazę danych, w tym między innymi wyciąg z załącznika do umowy cesji w formie elektronicznej i papierowej; c) przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i rozpoznaniu jedynie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem pozostałych dowodów zaoferowanych przez powoda, w szczególności dowodu z umowy kredytu gotówkowego, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, wniosku o wszczęcie egzekucji oraz postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, rozliczenia wierzytelności oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, co w efekcie doprowadziło do uznania przez sąd, iż powód nie wykazał istnienia dochodzonego pozwem roszczenia; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia przez Sąd podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz przyczyn z jakich odmówił wiarygodności i mocy dowodowej pozostałym dowodom zaoferowanym przez powoda, w szczególności: umowy, (...), postanowienia o nadaniu (...) klauzuli wykonalności, wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, pism upominawczych kierowanych do strony pozwanej, a także wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda; art. 231 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. polegające na zaniechaniu ustalenia faktu cesji wierzytelności z pozostałych faktów podniesionych przez powoda w sprawie tj.: a) zaksięgowania dochodzonej pozwem wierzytelności w księgach rachunkowych powoda; b) przekazanie powodowi całości dokumentacji w formie papierowej jak i w postaci bazy elektronicznej; c) prowadzenia przedsądowych czynności upominawczych, w których wskazano poprawne dane identyfikujące wierzytelność; d) zawiadomienia pozwanego o cesji; art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się aktach postępowania klauzulowego prowadzonego przez Sądem Rejonowy w Rejonowym w Z., Wydział VIII Cywilny (sygn. akt VIII Co 4302/10) oraz dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zabrze A. B., (KM 791/11), co spowodowało, że nie zostały przeprowadzone dowody służące potwierdzeniu stanu faktycznego przedstawionego przez powoda, a tym samym doprowadziło do oddalenia powództwa, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Nadto zarzucił naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne oraz art. 65 k.c. polegające na błędnej wykładni umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 26.04.2011 r., w szczególności postanowień § 2 pkt. 2.3 i 2.4 tej umowy, poprzez błędne ustalenie przez Sąd zgodnego zamiaru stron umowy, jak również nierozpoznanie istoty sprawy.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kwoty zgodnej z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję; względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów prawa procesowego, zwrócić należy uwagę, że przewidziane w art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Powód tymczasem nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a jedynie kwestionuje niekorzystne stwierdzenie przez Sąd Rejonowy, że jego roszczenie nie zostało w sposób należyty wykazane.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwiać się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Sąd Rejonowy, wbrew ocenie powoda, prawidłowo zastosował normę z art. 6 k.c., gdyż przedłożone przez powoda dokumenty są bądź kserokopiami (k. 36 – 38, 44-46, 48 – 50), a te które zostały przedłożone w uwierzytelnionej kserokopii nie wykazują zasadność i prawidłowości dochodzonego roszczenia.

Również niezasadny był zarzut naruszenie art. 328 k.p.c.

Z ujęcia redakcyjnego art. 328 § 2 k.p.c. wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia postanowienia koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne. Sąd pierwszej instancji zobowiązany jest do wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007r., V CSK 115/07). Uchybienie Sądu w tym zakresie, następuje jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie wyroku zawiera jedynie opis poszczególnych elementów stanu faktycznego, bez wniosków z nich wynikających i bez dokonanego ustalenia stanu faktycznego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999r., II UKN 437/98; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1951r., C 154/51).

W ocenie powoda, Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia przez Sąd podstawy faktycznej brak uzasadnienia przez Sąd podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz przyczyn z jakich odmówił wiarygodności i mocy dowodowej pozostałym dowodom zaoferowanym przez powoda, w szczególności: umowy, (...), postanowienia o nadaniu (...) klauzuli wykonalności, wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, pism upominawczych kierowanych do strony pozwanej, a także wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda.

Pomimo, iż Sąd Rejonowy nie odnosił się do waloru dowodowego wskazanych powyżej środków dowodowych, to jednak brak nadania im charakteru dowodowego wiązał się w szczególności z przedłożenia ich w niepoświadczonej kserokopii, natomiast wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego, co jak wskazano powyżej, stanowiło uchybienie procesowe powoda obarczone negatywną konsekwencją procesową.

Sąd Rejonowy zatem zasadnie przyjął, że powód nie udowodnił swego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości.

Mając powyższe na względzie apelację powoda na mocy art. 385 k.p.c. oddalono.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Andrzej Dyrda SSO Marcin Rak